

Arrest

nr. 206 304 van 29 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De eerste verzoekende partij, de heer N., S. A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 23 maart 1993.

De eerste verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 oktober 2015 en dient op 3 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 14 november 2017 wordt de eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 28 november 2017 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van etnische origine te zijn. U bent geboren in het dorp Bergalish in het district Shirwar van de provincie Bamyan. Uw familie verhuisde omwille van een landdispuut naar de stad Puli-Khumri in het district Puli-Khumri van de provincie Bahglan toen u nog een kind was. Ten tijde van het bewind van de taliban werd Puli-Khumri te gevaarlijk waarop uw familie besluit om naar Kaboel te verhuizen. Vlak voor deze verhuis raakten uw ouders vermist en stierven uw twee zussen in een bomaanslag. U verhuisde naar Kaboel met uw oom langs vaderszijde en zijn gezin, waar u ongeveer tien jaar – tot aan uw vertrek uit Afghanistan- verblijft. U ging in Kaboel naar school en behaalde een diploma van de twaalfde graad in 2011.

Ongeveer zeven maanden voor uw vertrek ontmoette u uw huidige echtgenote, mevrouw N(...) G(...) (OV(...)) op een trouwfeest van een lid van uw stam in Kaboel. Jullie merkten elkaar op en gingen samen naar buiten. Nadat jullie zich hadden voorgesteld aan elkaar besloten jullie de volgende dag opnieuw af te spreken aan de trouwzaal. U nam haar mee naar het Deh Khodaidad kruispunt, waar u haar vertelde over uw familiale situatie en beloofde met haar te trouwen. Vervolgens keerde mevrouw N(...) met haar familie, die tevens aanwezig was op de huwelijksceremonie, terug naar haar geboortedorp Bergalish in het district Shirwar van de provincie Bamyan. Jullie spraken elkaar niet meer, noch besprak u een mogelijk huwelijk met mevrouw N(...) met uw oom langs vaderszijde. Enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan reisde mevrouw N(...) naar Kaboel, waar ze u opbelde. Mevrouw N(...) vertelde u dat ze haar familie verlaten had omdat ze was uitgehuwelijkt en dat ze bij terugkeer zeker gedood zou worden door haar stam. Die avond vertelde u uw oom langs vaderszijde dat u hield van de dochter van A(...) uit Bamyan en dat u met haar wilde trouwen. Vervolgens werd uw oom langs vaderszijde erg kwaad, was hij verbaal agressief en sloeg hij u. Hij vertelde u dat de familie van mevrouw N(...) verbonden was aan het landdispuut dat uw familie de regio van herkomst deed ontvluchten. De volgende ochtend sprak u opnieuw af met mevrouw N(...) en vertelde u haar over uw gesprek met uw oom langs vaderszijde. Vervolgens contacteerde u een klasgenoot, die jullie enkele dagen in zijn kamer liet verblijven om een oplossing te zoeken voor jullie problemen. U gebruikte een juweel van mevrouw N(...) om een smokkelaar te betalen. In Iran werd het religieuze huwelijk voltrokken tussen u en mevrouw N(...), op vraag van de echtgenote van de smokkelaar. U reisde met mevrouw N(...) naar België waar u aankwam op 28 oktober 2015 en op 3 november 2015 een asielaanvraag indiende.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de familie van u en uw echtgenote.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara en uw diploma van de twaalfde graad neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er moet immers worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van u en uw echtgenote met betrekking tot de omstandigheden waarin jullie relatie tot stand kwam, evolueerde en waarin ze door jullie families werd afgewezen. Vooreerst overtuigen jullie verklaringen met betrekking tot de omstandigheden waarin jullie elkaar voor het eerst zouden ontmoet hebben geenszins. Zo verklaarde u over deze eerste ontmoeting dat jullie elkaar zagen en een teken deden om elkaar buiten te zien (CGVS, 1531342, p.18). Daar maakten jullie enkel de afspraak om elkaar morgen opnieuw te ontmoeten omdat het volgens uw verklaringen te gevaarlijk was om op dat ogenblik met elkaar te praten (CGVS, 1531342, p.18). Uw echtgenote beweerde aanvankelijk echter dat jullie bij de eerste ontmoeting niet enkel met elkaar afspraken maar dat jullie tien minuten tot een uur met elkaar hadden gepraat, onder meer over de jullie familiebanden (CGVS, 1531720, p.18 en 21). Over de plaats waar het gesprek

plaatsvond verklaarde uw vrouw verder dat het eerste gesprek binnen op het trouwfeest plaatsvond (CGVS, 1531720, p.21). Wanneer bij uw echtgenote werd gepeild naar de risico's verbonden aan jullie eerste gesprek gaf zij wel aan dat jullie het in het geniep probeerden te doen maar gaf ze op geen enkel ogenblik aan dat jullie naar buiten zouden zijn gegaan (CGVS, 15/31720, p.22). Gevraagd naar de reden waarom ze het risico nam om met een onbekende jonge man te praten, kwam uw echtgenote verder terug op haar eerder verklaring over de inhoud van jullie eerste gesprek door te stellen dat ze naar aanleiding ervan enkel hallo zei en dat jullie een afspraak maakten voor de volgende dag (CGVS, 15/31720, p.22). Het gesprek dat jullie hadden over jullie families situeerde uw echtgenote daarop, in tegenstelling tot eerder tijdens haar gehoor, tijdens jullie tweede ontmoeting (CGVS, 15/31720, p.22). Ook jullie verklaringen over de plaats waarop jullie de volgende dag afspraken zijn niet met elkaar in overeenstemming te brengen. U verklaarde, hiernaar gevraagd door het CGVS, dat jullie elkaar opnieuw ontmoetten aan de trouwzaal (CGVS, 1531342, p.19). Dit strookt niet met de verklaringen van uw echtgenote. Gevraagd waar jullie elkaar zagen de volgende ochtend stelde uw vrouw namelijk dat ze gewoon moest rondhangen buiten het huis van de bruidegom en dat u haar wel zou vinden (CGVS, 1531720, p.22). Wanneer het Commissariaat vervolgens vroeg of de huwelijksceremonie in het huis van de bruidegom plaatsvond stelde uw echtgenote van niet en verklaarde ze niet te weten waar het was (CGVS, 1531720, p.22). Met betrekking tot de plaats waar jullie gesprek tijdens jullie tweede ontmoeting plaatsvond moet overigens worden vastgesteld dat uw echtgenote hier slechts vage verklaringen kan over afleggen. Gevraagd naar de plaats waar jullie heen trokken nadat jullie elkaar hadden aangetroffen kwam ze immers niet verder dan de stelling dat het een niet publieke en niet openbare plaats betrof die leeg noch druk was (CGVS, 1531720, p.22). Aangezien u aangaf dat het een kerkhof betrof (CGVS, 1531342, p.19) kan redelijkerwijze van uw echtgenote worden verwacht dat ook zij een meer specifieke omschrijving zou kunnen geven van de plaats waar jullie elkaar spraken, zelfs al zou zij, zoals ze aangeeft, niet echt hebben rondgekeken en haar sjaal naar voor hebben gebracht om te verhinderen dat ze werd herkend (CGVS, 1531720, p.22).

Het mag bovendien verbazen dat u, ondanks de diepe genegenheid die jullie op erg korte tijd voor elkaar ontwikkelden, na de trouwceremonie geen enkele poging ondernam om de familie van mevrouw N(...) te contacteren om haar hand te vragen (CGVS, 1531342, p.19). Tot slot doet de vaststelling dat mevrouw N(...), maanden na jullie korte ontmoeting en zonder voorgaand contact (CGVS, 1531720, p.19), besluit als alleenstaande vrouw, zonder directe familie in Kaboel, naar deze stad te reizen (CGVS, 1531720, p.10-11) bijkomende twijfels rijzen. Van een Afghaanse alleenstaande vrouw op huwbare leeftijd mag namelijk een zekere voorzichtigheid verwacht worden wat betreft onbegeleid reizen en sociale contacten. De geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden waarin uw relatie zou zijn ontstaan wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u over geen informatie beschikt over de personen die u echtgenote naar het leven staan namelijk uw schoonbroers. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert naar uw schoonbroers en schoonzussen stelde u niet te vragen naar de familie van uw vrouw om het haar niet moeilijk te maken (CGVS, 1531342, p.8). Opnieuw gevraagd door het Commissariaat om te vertellen wie de broers en de zussen van uw vrouw zijn stelde u niets van hen te weten en verklaarde u dat u enkel weet wat uw oom langs vaderszijde vertelde (CGVS, 1531342, p.8). Aangezien u, gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar Afghanistan, spontaan de broers van uw echtgenote aanhaalde mag er echter redelijkerwijs van u verwacht worden dat u zich op een gegeven ogenblik bijkomend inlichtte over deze personen en de problemen die uw echtgenote met deze mensen ondervond. Dit geldt des te meer in het licht van het feit dat informatie met betrekking tot uw schoonfamilie van groot belang was in de beoordeling van een eventuele mogelijkheid om de problemen rond jullie relatie op te lossen en dus de nood van een vlucht uit Afghanistan te evalueren.

Verder overtuigen uw verklaringen in verband met het landdispuut tussen de families van u en uw echtgenote evenmin. Zo zijn uw verklaringen met betrekking tot de landvete zeer vaag en algemeen. Gevraagd naar de reden van de verhuis van uw familie naar Puli-Khumri stelde u dat uw familie ruzie had met uw schoonfamilie over grond (CGVS, 1531342, p.11). Wanneer het Commissariaat u vervolgens vraagt om de oorzaak van de ruzie in detail te bespreken beweerde u de oorzaak niet te kennen en hier geen duidelijke informatie over te bezitten (CGVS, 1531342, p.11). Vervolgens verklaarde u dat uw echtgenote op een dag naar Kaboel kwam, dat u alles uitlegde aan uw oom langs vaderszijde en dat deze laatste het u vervolgens vertelde (CGVS, 1531342, p.11). Ook wanneer het Commissariaat u later in het gehoor vroeg om de landvete uit te leggen verklaart u niet te weten wanneer deze begon en herhaalde u dat uw echtgenote naar u kwam, u met uw oom langs vaderszijde sprak en dat uw oom vervolgens alles heel snel begon uit te leggen (CGVS, 1531342, p.15). Voorts verklaarde u, hiernaar gevraagd, te weten wat de precieze aanleiding was van het vertrek van uw familie uit Bamyān (CGVS, 1531342, p.16) noch wist u te vertellen of er ooit getracht werd dit landdispuut op te

lossen (CGVS, 1531342, p.16). Het mag dan ook verbazen dat u als lid van een familie die reeds decennia lang de gevolgen draagt van dit landconflict op de hoogte bent van dit dispuut, noch hier doorleefde verklaringen over weet af te leggen. Des te meer gezien het landdispuut niet enkel aan de basis ligt van het vertrek van uw familie uit uw geboortestreek maar tevens ook de oorzaak vormt van het verbod van uw oom om te huwen met uw echtgenote (CGVS, 1531342, p.15).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot het landdispuut tussen beide families wordt bijkomend ondergraven door de vaststelling dat ook uw vrouw er niet in slaagde gedetailleerde verklaringen af te leggen over dit conflict. Gevraagd wanneer het landdispuut precies begon stelt uw partner dit niet te weten en verklaarde ze dat haar moeder gewoon vertelde dat er een probleem was tussen de families (CGVS, 1531720, p.13). Bijkomend stelde uw echtgenote dat haar moeder nooit eerder over het landdispuut sprak en verklaarde ze dit door te stellen dat dergelijke zaken niet besproken wordt met jongeren (CGVS, 1531720, p.13). Wanneer het Commissariaat uw echtgenote vervolgens vroeg om de landvete uit te leggen, meldde ze dit niet gevraagd te hebben en er nooit over gehoord te hebben (CGVS, 1531720, p.13). Aangezien de vader van uw echtgenote rechtstreeks betrokken was bij het landconflict (CGVS, 1531720, p.10) en dit landconflict tot op heden acuut is mag er redelijkerwijs van uw echtgenote verwacht worden dat ze hier in zekere mate verklaringen over weet af te leggen.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden aan uw verklaringen met betrekking het landdispuut tussen de families van u en uw echtgenote. Logischerwijze ondermijnen deze vaststellingen ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de problemen die er het gevolg van zouden zijn geweest. Dit des te meer gezien u voor het Commissariaat-generaal aangaf dat uw huwelijk met mevrouw N(...) wel mogelijk zou zijn zonder de landvete (CGVS, 1531342, p.15).

Aangezien u en uw echtgenote ongeloofwaardige verklaringen afleggen over de omstandigheden waarin jullie relatie zou zijn ontstaan en zijn geëvolueerd kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vrees die u en uw echtgenote als gevolg van deze relatie zouden koesteren.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden problemen met uw familie en de familie van uw echtgenote geenszins aannemelijk weten te maken. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. De taskara van u en uw echtgenote en uw diploma hebben enkel betrekking op uw identiteit en uw opleidingsniveau. Ze tonen uw problemen met uw (schoon)familie niet aan. Bovendien dient wat deze documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat

deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kaboel City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van

dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een meerderjarige man bent die meer dan tien jaar in Kaboel woonde en daar tevens tot de twaalfde graad naar school is gegaan (CGVS, 1531342, p.5-6). Overigens kan er op basis van uw verklaringen worden geconcludeerd dat u en er tevens beschikt over een netwerk. Zo woont en werkt uw oom langs vaderszijde in Kaboel en heeft u nog contact met vrienden uit uw schooltijd (CGVS, 1531342, p.10). Gevraagd of u zonder uw problemen in Kaboel een leven zou kunnen uitbouwen antwoordt u bevestigend en stelt u dat u werk zal proberen te vinden (CGVS, 1531342, p.21).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De tweede verzoekende partij, mevrouw N., G., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 23 maart 1995.

De tweede verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 oktober 2015 en dient op 3 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 14 november 2017 wordt de tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 28 november 2017 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van etnische origine te zijn. U bent geboren in het dorp Bergalish in het district Shirwar van de provincie Bamyan. U volgde onderwijs tot de achtste graad.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met uw stam en uw familie. Tijdens uw achtste jaar onderwijs overleed uw vader, waarna u door uw twee stiefbroers uit het eerste huwelijk van uw vader verboden werd nog verder opleiding te volgen. U en uw moeder werden mishandeld en gedwongen tot arbeid. Ongeveer zeven maanden voor uw vertrek ontmoette u uw huidige echtgenoot op een trouwfeest van een lid van uw stam in Kaboel. Jullie merkten elkaar op en begonnen stiekem te praten. Jullie spraken de volgende dag opnieuw af. Mijnheer N(...) vertelde u over zijn familiale situatie en beloofde met u te trouwen. Vervolgens keerde u met uw familie, die tevens aanwezig was op de huwelijksceremonie, terug naar uw geboortedorp. Jullie spraken elkaar niet meer. Een week voor uw vertrek uit Afghanistan vernam u van uw stiefbroers dat u zou uitgehuwelijkt worden aan een ver familielid van vaderskant. U vertelde uw moeder dat u niet wilde trouwen met deze oudere, drugsverslaafde man en zei haar dat u hield van een andere man, S(...), zoon van I(...). Uw moeder vertelde u vervolgens dat het niet mogelijk was te huwen met S(...) omwille van een oude landvete tussen jullie vaders. Uw broer hoorde dit gesprek en heeft u vervolgens zwaar geslagen. Enkele dagen later ging u 's avonds zonder medeweten van uw stiefbroers naar de vader van een klasgenoot, tevens een buschauffeur. U vroeg hem u te begeleiden naar Kaboel en deed alsof u deze reis ondernam met de goedkeuring van uw stiefbroers. U verbleef bij familie van de vader van uw klasgenoot en belde mijnheer N(...) op vanuit een shop. U vertelde mijnheer N(...) dat u uw huis verlaten had en dat u bij terugkeer zeker gedood zou worden door uw stam. De volgende ochtend vernam u van mijnheer N(...) dat zijn oom langs vaderszijde problemen had met uw vader in verband met land. Het werd mijnheer N(...) verboden om met u te huwen. U vroeg mijnheer N(...) om hulp en weigerde terug te keren naar uw geboortedorp om te trouwen met een man waar u niet van hield. Vervolgens contacteerde uw echtgenoot een klasgenoot, die jullie enkele dagen in zijn kamer liet verblijven om ondertussen een oplossing te zoeken voor jullie problemen. U gaf een juweel aan mijnheer N(...) om op deze wijze een smokkelaar te kunnen betalen. In Iran werd het religieuze huwelijk voltrokken tussen u en mijnheer N(...), op vraag van de echtgenote van de smokkelaar.

U reisde met mijnheer N(...) naar België waar u aankwam op 28 oktober 2015 en op 3 november 2015 een asielaanvraag indiende.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door uw familie of uw stam.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, N(...) S(...) A(...) (OV. (...)), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er moet immers worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van u en uw echtgenote met betrekking tot de omstandigheden waarin jullie relatie tot stand kwam, evolueerde en waarin ze door jullie families werd afgewezen. Vooreerst overtuigen jullie verklaringen met betrekking tot de omstandigheden waarin jullie elkaar voor het eerst zouden ontmoet hebben geenszins. Zo verklaarde u over deze eerste ontmoeting dat jullie elkaar zagen en een teken deden om elkaar buiten te zien (CGVS, 1531342, p.18). Daar maakten jullie enkel de afspraak om elkaar morgen opnieuw te ontmoeten omdat het volgens uw verklaringen te gevaarlijk was om op dat ogenblik met elkaar te praten (CGVS, 1531342, p.18). Uw echtgenote beweerde aanvankelijk echter dat jullie bij de eerste ontmoeting niet enkel met elkaar afspraken maar dat jullie tien minuten tot een uur met elkaar hadden gepraat, onder meer over de jullie familiebanden (CGVS, 1531720, p.18 en 21). Over de plaats waar het gesprek plaatsvond verklaarde uw vrouw verder dat het eerste gesprek binnen op het trouwfeest plaatsvond

(CGVS, 1531720, p.21). Wanneer bij uw echtgenote werd gepeild naar de risico's verbonden aan jullie eerste gesprek gaf zij wel aan dat jullie het in het geniep probeerden te doen maar gaf ze op geen enkel ogenblik aan dat jullie naar buiten zouden zijn gegaan (CGVS, 15/31720, p.22). Gevraagd naar de reden waarom ze het risico nam om met een onbekende jonge man te praten, kwam uw echtgenote verder terug op haar eerder verklaring over de inhoud van jullie eerste gesprek door te stellen dat ze naar aanleiding ervan enkel hallo zei en dat jullie een afspraak maakten voor de volgende dag (CGVS, 15/31720, p.22). Het gesprek dat jullie hadden over jullie families situeerde uw echtgenote daarop, in tegenstelling tot eerder tijdens haar gehoor, tijdens jullie tweede ontmoeting (CGVS, 15/31720, p.22). Ook jullie verklaringen over de plaats waarop jullie de volgende dag afspraken zijn niet met elkaar in overeenstemming te brengen. U verklaarde, hiernaar gevraagd door het CGVS, dat jullie elkaar opnieuw ontmoetten aan de trouwzaal (CGVS, 1531342, p.19). Dit strookt niet met de verklaringen van uw echtgenote. Gevraagd waar jullie elkaar zagen de volgende ochtend stelde uw vrouw namelijk dat ze gewoon moest rondhangen buiten het huis van de bruidegom en dat u haar wel zou vinden (CGVS, 1531720, p.22). Wanneer het Commissariaat vervolgens vroeg of de huwelijksceremonie in het huis van de bruidegom plaatsvond stelde uw echtgenote van niet en verklaarde ze niet te weten waar het was (CGVS, 1531720, p.22). Met betrekking tot de plaats waar jullie gesprek tijdens jullie tweede ontmoeting plaatsvond moet overigens worden vastgesteld dat uw echtgenote hier slechts vage verklaringen kan over afleggen. Gevraagd naar de plaats waar jullie heen trokken nadat jullie elkaar hadden aangetroffen kwam ze immers niet verder dan de stelling dat het een niet publieke en niet openbare plaats betrof die leeg noch druk was (CGVS, 1531720, p.22). Aangezien u aangaf dat het een kerkhof betrof (CGVS, 1531342, p.19) kan redelijkerwijze van uw echtgenote worden verwacht dat ook zij een meer specifieke omschrijving zou kunnen geven van de plaats waar jullie elkaar spraken, zelfs al zou zij, zoals ze aangeeft, niet echt hebben rondgekeken en haar sjaal naar voor hebben gebracht om te verhinderen dat ze werd herkend (CGVS, 1531720, p.22).

Het mag bovendien verbazen dat u, ondanks de diepe genegenheid die jullie op erg korte tijd voor elkaar ontwikkelden, na de trouwceremonie geen enkele poging ondernam om de familie van mevrouw N(...) te contacteren om haar hand te vragen (CGVS, 1531342, p.19). Tot slot doet de vaststelling dat mevrouw N(...), maanden na jullie korte ontmoeting en zonder voorgaand contact (CGVS, 1531720, p.19), besluit als alleenstaande vrouw, zonder directe familie in Kaboel, naar deze stad te reizen (CGVS, 1531720, p.10-11) bijkomende twijfels rijzen. Van een Afghaanse alleenstaande vrouw op huwbare leeftijd mag namelijk een zekere voorzichtigheid verwacht worden wat betreft onbegeleid reizen en sociale contacten. De geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden waarin uw relatie zou zijn ontstaan wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u over geen informatie beschikt over de personen die u echtgenote naar het leven staan namelijk uw schoonbroers. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert naar uw schoonbroers en schoonzussen stelde u niet te vragen naar de familie van uw vrouw om het haar niet moeilijk te maken (CGVS, 1531342, p.8). Opnieuw gevraagd door het Commissariaat om te vertellen wie de broers en de zussen van uw vrouw zijn stelde u niets van hen te weten en verklaarde u dat u enkel weet wat uw oom langs vaderszijde vertelde (CGVS, 1531342, p.8). Aangezien u, gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar Afghanistan, spontaan de broers van uw echtgenote aanhaalde mag er echter redelijkerwijs van u verwacht worden dat u zich op een gegeven ogenblik bijkomend inlichtte over deze personen en de problemen die uw echtgenote met deze mensen ondervond. Dit geldt des te meer in het licht van het feit dat informatie met betrekking tot uw schoonfamilie van groot belang was in de beoordeling van een eventuele mogelijkheid om de problemen rond jullie relatie op te lossen en dus de nood van een vlucht uit Afghanistan te evalueren.

Verder overtuigen uw verklaringen in verband met het landdispuut tussen de families van u en uw echtgenote evenmin. Zo zijn uw verklaringen met betrekking tot de landvete zeer vaag en algemeen. Gevraagd naar de reden van de verhuis van uw familie naar Puli-Khumri stelde u dat uw familie ruzie had met uw schoonfamilie over grond (CGVS, 1531342, p.11). Wanneer het Commissariaat u vervolgens vraagt om de oorzaak van de ruzie in detail te bespreken beweerde u de oorzaak niet te kennen en hier geen duidelijke informatie over te bezitten (CGVS, 1531342, p.11). Vervolgens verklaarde u dat uw echtgenote op een dag naar Kaboel kwam, dat u alles uitlegde aan uw oom langs vaderszijde en dat deze laatste het u vervolgens vertelde (CGVS, 1531342, p.11). Ook wanneer het Commissariaat u later in het gehoor vroeg om de landvete uit te leggen verklaart u niet te weten wanneer deze begon en herhaalde u dat uw echtgenote naar u kwam, u met uw oom langs vaderszijde sprak en dat uw oom vervolgens alles heel snel begon uit te leggen (CGVS, 1531342, p.15). Voorts verklaarde u, hiernaar gevraagd, te weten wat de precieze aanleiding was van het vertrek van uw familie uit Bamyan (CGVS, 1531342, p.16) noch wist u te vertellen of er ooit getracht werd dit landdispuut op te lossen (CGVS, 1531342, p.16). Het mag dan ook verbazen dat u als lid van een familie die reeds

decennia lang de gevolgen draagt van dit landconflict op de hoogte bent van dit dispuut, noch hier doorleefde verklaringen over weet af te leggen. Des te meer gezien het landdispuut niet enkel aan de basis ligt van het vertrek van uw familie uit uw geboortestreek maar tevens ook de oorzaak vormt van het verbod van uw oom om te huwen met uw echtgenote (CGVS, 1531342, p.15).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot het landdispuut tussen beide families wordt bijkomend ondergraven door de vaststelling dat ook uw vrouw er niet in slaagde gedetailleerde verklaringen af te leggen over dit conflict. Gevraagd wanneer het landdispuut precies begon stelt uw partner dit niet te weten en verklaarde ze dat haar moeder gewoon vertelde dat er een probleem was tussen de families (CGVS, 1531720, p.13). Bijkomend stelde uw echtgenote dat haar moeder nooit eerder over het landdispuut sprak en verklaarde ze dit door te stellen dat dergelijke zaken niet besproken wordt met jongeren (CGVS, 1531720, p.13). Wanneer het Commissariaat uw echtgenote vervolgens vroeg om de landvete uit te leggen, meldde ze dit niet gevraagd te hebben en er nooit over gehoord te hebben (CGVS, 1531720, p.13). Aangezien de vader van uw echtgenote rechtstreeks betrokken was bij het landconflict (CGVS, 1531720, p.10) en dit landconflict tot op heden acuut is mag er redelijkerwijs van uw echtgenote verwacht worden dat ze hier in zekere mate verklaringen over weet af te leggen.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden aan uw verklaringen met betrekking het landdispuut tussen de families van u en uw echtgenote. Logischerwijze ondermijnen deze vaststellingen ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de problemen die er het gevolg van zouden zijn geweest. Dit des te meer gezien u voor het Commissariaat-generaal aangaf dat uw huwelijk met mevrouw N(...) wel mogelijk zou zijn zonder de landvete (CGVS, 1531342, p.15).

Aangezien u en uw echtgenote ongeloofwaardige verklaringen afleggen over de omstandigheden waarin jullie relatie zou zijn ontstaan en zijn geëvolueerd kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vrees die u en uw echtgenote als gevolg van deze relatie zouden koesteren.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden problemen met uw familie en de familie van uw echtgenote geenszins aannemelijk weten te maken. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4,§2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielpcedure neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. De taskara van u en uw echtgenote en uw diploma hebben enkel betrekking op uw identiteit en uw opleidingsniveau. Ze tonen uw problemen met uw (schoon)familie niet aan. Bovendien dient wat deze documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas."

Bijgevolg kan ook wat u betreft op basis van deze elementen niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker

redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kaboel City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het

aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt.

Immers, uit de verklaringen van uw echtgenoot blijkt dat hij een meerderjarige man is die meer dan tien jaar in Kaboel woonde en daar tevens tot de twaalfde graad naar school is gegaan (CGVS, 1531342, p.5-6). Overigens kan er op basis van zijn verklaringen worden geconcludeerd dat uw echtgenoot er tevens beschikt over een netwerk. Zo woont en werkt zijn oom langs vaderszijde in Kaboel en heeft hij nog contact met vrienden uit zijn schooltijd (CGVS, 1531342, p.10-11). Gevraagd of u zonder uw problemen met uw gezin in Kaboel zou kunnen leven stelt u van niet en verklaart u niets in Kaboel te hebben (CGVS, 1531720, p.20). Dit overtuigt echter geenszins aangezien uw echtgenoot weldegelijk over een netwerk beschikt in Kaboel en er zelf tien jaar gewoond en gestudeerd heeft (CGVS, 1531342, p.5-6). Bovendien stelt uw echtgenoot, gevraagd of hij zonder de problemen in Kaboel een leven zou kunnen uitbouwen, dat dit mogelijk is en verklaart hij dat hij werk zal proberen te vinden (CGVS, 1531342, p.21).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partijen lichten hun middelen als volgt toe:

“De verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin aannemelijk te maken hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad.¹

Uit de verklaringen van verzoekers blijkt duidelijk dat er naar voor is gekomen dat zij voldoende redenen hadden en hebben om minstens te vermoeden dat hun leven in Afghanistan in gevaar is gekomen.

Het verdrag van Genève definieert een vluchteling als elke persoon “die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen

[...]y

De woorden 'gegronde vrees' hebben beide hun belang. Ze geven immers uiting aan het gegeven dat de definitie van vluchteling tegelijkertijd een subjectief (vrees) en een objectief (gegronde) element inhoudt. De persoon moet een 'vrees' koesteren. Dit wordt bepaald door de persoonlijkheid van het individu zelf: de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere. Twee personen, geplaatst in identieke omstandigheden, zullen niet steeds op dezelfde wijze psychologisch reageren. Het is evenwel zo dat vrees voor vervolging op zich niet voldoende is, ook al is ze een belangrijke aanwijzing. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal objectieve elementen.

Opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, dient hij niet eerst vervolgd geweest te zijn: een gegronde vrees voor een —toekomstige— vervolging volstaat. Hieraan wordt duidelijk door de verwerende partij voorbijgegaan.

Een 'gegronde vrees voor vervolging' betekent niet dat er een absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land gebleven was: een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben is voldoende.

Artikel I van het Vluchtelingenverdrag definieert het begrip vluchteling. De vier voorwaarden van deze definitie zijn de volgende:

- a) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- b) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- c) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging*
- d) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze voorwaarden toegepast op verzoekers:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoekers bevinden zich hier in België waar zij hun aanvraag tot asiel hebben ingediend op 3 november 2015.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad.²

De verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoekers er niet in geslaagd zijn om een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin aannemelijk te maken dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dit omdat de verwerende partij meent dat er vastgesteld is dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekers met betrekking tot de omstandigheden waarin hun relatie tot stand kwam, evolueerde en waarin ze door hun families werd afgewezen.

Uit hetgeen wat hieronder volgt, zal blijken dat verzoekers wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren en dat zij geen andere keuze hadden dan het land van herkomst te verlaten.

Onvoldoende rekening gehouden met verzoekers profiel

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoekers een eerder terughoudend karakter hebben. Tweede verzoekster heeft: maar tot de 8^{sce} graad naar school gegaan en na het overlijden van haar vader werd het verboden om nog onderwijs te volgen:

"[...]

(Administratief dossier, gehoorverslag tweede verzoekster, pagina 5-6)

Uit de verklaringen van tweede verzoekster blijkt dat ze een kwetsbaar profiel heeft, daar ze door haar halfbroers mishandeld is geweest

"[...]

Administratief dossier, gehoorverslag tweede verzoekster, pagina 5-6)

Hoewel eerste verzoeker zijn diploma behaalde van de twaalfde graad in 2011, kan uit zijn verklaringen worden afgeleid dat ook hij een laagopgeleid karakter heeft. Dit blijkt uit de bewoordingen die de eerste verzoeker gebruikt. Daarbij dient te worden gesteld dat het onderwijs in Afghanistan niets voorstelt, daar er geen hoge kwaliteit onderwijs wordt aangeboden:

"Afghanistan's last Education for Ail National Monitoring Report was launched on 4th May 2011. At that time, the number of students had increased eight fold since 2001. Thirty years of conflict had a devastating impact on Afghanistan, not the least in the field of education. In 2011, the relevance of the EFA goals was, and is still, high:

- Early childhood care and education has never attracted any meaningful attention in the overall Afghan context;
- Primary education enrolment ranked among the lowest in the world in 2000 and despite significant gains in access, the number of out of school children remains high and survival rates are worrying;
- Learning opportunities for youth and adults were negligible at the beginning of the decade and are still grossly inadequate;
- Literacy rates were and are still among the lowest in the world but are rapidly improving among the younger population;
- Gender equality in education was almost utopian in 2000 and is still very low, but the gap is slowly narrowing, in particular at primary level;
- The quality of education is generally poor. Learning achievement is low- and despite improvements in teacher qualifications, curriculum and textbooks education is still faced with a considerable number of challenges.

(...)

Quality is low by most standards, the education quality in Afghanistan is very low. Learning outcomes are generally poor. A few sample studies suggest that about less than half of children are able to meet the minimum required leaning outcomes at their level of study. 38 % of children do not complete schooling at primary level, and there is huge social and geographical variation in performance. High drop-out figures, low retention and completion figures as well as the results from several tests of student learning ail lead to the fact that learning achievement is much more below than the desired levels. " (eigen benadrukking) ³

Uit de verklaringen van eerste verzoeker blijkt daarnaast dat ook hij een kwetsbaar profiel heeft. Zo diende zijn familie verhuizen vanwege een grondconflict naar de stad Puli-Khumri in het district Puli-Khumri van de provincie Baghlan toen eerste verzoeker nog maar een kind was. Tijdens het bewind van de taliban werd het uiterst gevaarlijk voor de familie van eerste verzoeker waarop ze besluiten om naar Kabul te verhuizen. Vlak voor deze verhuis raakten eerste verzoekers ouders vermist en stierven diens twee zussen bij een bomaanslag. (Administratief dossier, gehoorverslag eerste verzoeker, pagina 4-5 en bestreden beslissing, pag. I)

Dat eerste verzoeker een eerder terughoudend en laagopgeleid karakter heeft, blijkt eveneens uit het feit dat hij de datum van verhuizingen niet perfect kan weergeven. Daargelaten zijn gebruikte bewoordingen en de korte zinnen, moet ook worden vastgesteld dat hij tijdens het gehoor niet wist of hij minderjarig was toen hij afstudeerde.

Verzoekers stellen vast dat de verwerende partij het profiel van verzoekers niet in vraagstelt, en toch wordt daarmee onvoldoende rekening gehouden bij de beoordeling van hun vrees. Uiteraard moet rekening gehouden worden bij de vraagstelling en bij de beoordeling van de asielaanvraag.

Vluchtrelaas van verzoeker

Vooreerst wensen verzoeker onderstrepen dat zij vrij conséquente verklaringen hebben afgelegd doorheen de procedure. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker zelfs bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitvoerige verklaringen liet optekenen:

"[...]" (Administratief dossier, Verklaring DVZ d.d. 06.02.2016, pag. 2, vraag nr. 5)

Ook tweede verzoekster heeft uitgebreide verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken:

"[...]" (Administratief dossier, Verklaring DVZ tweede verzoekster d.d. 06.02.2016, pag. 2, vraag nr. 5)

Daaruit blijkt dat verzoekers de kern van hun vrees vanaf het begin van de procédure vrij gedetailleerd hebben weergegeven.

Verzoekers stellen dan ook vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheid heeft weerhouden inzake verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen die zij aflegden bij de verwerende partij. Het kan dan ook worden geconcludeerd dat verzoekers asielaanvraag op waarheid berust.

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 met betrekking tot Afghanistan kunnen we opmaken dat het grondconflict een belangrijk materieel feit is:

"d) Land Disputes with an Ethnic or Tribal Dimension

Land ownership is in many cases difficult to establish and, as a result, land disputes are common in Afghanistan; they frequently turn violent.⁴⁹⁵ Landgrabbing is reportedly widespread, reportedly often involving powerful actors with connections to the Government, as well as public officials. ⁴⁹⁶ All land registration, distribution and dispute resolution mechanisms, whether formal or informal, are reported to be afflicted by corruption.⁴⁹⁷ Conflicts about land ownership and land use rights often have an ethnic dimension, in part as a result of population movements.⁴⁹⁸ Afghans who seek to reclaim their land after returning home from displacement may be particularly vulnerable to land disputes with an ethnic dimension. "⁴

Eveneens blijkt uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 dat er in bepaalde gevallen bloedwraak kan ontstaan:

14. Individuals involved in Blood Feuds In general, a blood feud involves the members of one family killing members of another family in retaliatory acts of vengeance which are carried out according to an ancient code of honour and behaviour.⁵⁰² In the context of Afghanistan, while blood feuds are primarily a Pashtun tradition rooted in Pashtuns' customary law system, Pashtunwali, they are also reported to occur among other ethnic groups.⁵⁰³ Blood feuds can be triggered by murders, but also by other offences, such as the infliction of permanent, serious injury, the kidnapping or violation of married women, or unresolved disputes over land, access to water supplies or property.⁵⁰⁴ Blood feuds may give rise to long cycles of retaliatory violence and revenge.⁵⁰⁵ Under Pashtunwali, in principle revenge must be taken against the offender, but under certain circumstances the offender's brother or other patrilineal kin may become the target for revenge. In general, revenge is not reported to be exacted against women and children.⁵⁰⁶ When the victim's family is not in a position to exact revenge, a blood feud may reportedly lie dormant until such time as the victim's family believes it is capable of taking revenge. Revenge can thus be taken years or even generations after the original offence.⁵⁰⁷ Sentencing of the offender in the formal judicial system does not necessarily preclude violent retaliation by the victim's family: unless a settlement has been reached through a traditional dispute settlement mechanism to end the blood feud, the victim's family will reportedly still be expected to exact revenge against the offender after he has served his sentence". ⁵

UNHCR adviseert dan ook dat de personen die bloedwraak vrezen inderdaad een risicoprofiel zijn:

"In light of the foregoing, UNHCR considers that persons involved in a blood feud may, depending on the circumstances of the individual case, be in need of international refugee protection on account of membership of a particular social group or other relevant grounds.

509 Claims by persons involved in blood feuds may, however, give rise to the need to examine possible exclusion from refugee status. Depending on the specific circumstances of the case, family members, partners or other defendants of individuals involved in blood feuds may also be in need of international protection on the basis of their association with individuals at risk.

Verzoekers ging ervan uit dat de verwerende partij zich bewust is van de misogynie situatie in Afghanistan. De ernst van de problemen als gedwongen huwelijk, bloedwraak, maatregelen tegen (verondersteld) overspel zijn de verwerende partij wel degelijk bekend.⁷

Ook uw Raad wees er op 'dat de toestand van de vrouwen in Afghanistan zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt (EHRM, N. v. Sweden, 23505/09, van 20 juli 2010, punt III. "Relevant information on Afghanistan")⁸.

De Guidelines erkennen het feit dat de veelvoorkomende praktijk van gedwongen huwelijk en het feit dat vrouwen en meisjes welke weglopen van huis om aan deze praktijk te ontsnappen beschouwd worden als personen welke overspel plegen en bepaalde sociale normen overtreden.

Objectieve rapporten bevestigen dat deze praktijken nog veelvuldig voorkomen in Afghanistan, zowel in rurale gebieden als steden:

"b) Harmful Traditional Practices

Harmful traditional practices continue to be pervasive in Afghanistan,³⁸⁹ occurring in varying degrees in both rural and urban communities throughout the country, and among all ethnic groups.³⁹⁰ Rooted in discriminatory views about the role and position of women in Afghan society, harmful traditional practices disproportionately affect women and girls. Such practices include various forms of forced marriages,³⁹¹ including child marriages;³⁹² forced isolation in the home; and "honour killings".³⁹³

Coerced forms of marriage in Afghanistan include:

- (i) "sale" marriage, where women and girls are sold for a fixed quantity of goods or cash, or to settle a family debt;394
- (ii) baad dadan, a tribal form of dispute-settling in which the offending family offers a girl for marriage into the "wronged" family, for instance to settle a blood debt;395
- (iii) baadal, where two families exchange their daughters in order to minimize marriage costs;396
- (iv) the coercion of widows into marrying a man from their deceased husband's family.397⁹

En

"(. ■ •), criminalizes 22 acts of violence and harmful traditional practices against women, including child marriage, forced marriage and acts of violence against women such as rape and domestic violence; it also specifies punishments for perpetrators.367 The authorities are reported to lack the political will to implement the law, and reportedly do not enforce it in full, particularly in the rural areas.368 The vast majority of cases, including instances of serious crimes against women, are still being mediated by traditional dispute resolution mechanisms rather than prosecuted as required by the law.369 UNAMA reports that both the ANP and prosecutors' offices continue to refer numerous cases, including serious crimes, to jirgas and shuras for advice or resolution, thereby undermining the implementation of the EVA W law and reinforcing harmful traditional practices.370 Décisions of these mechanisms place women and girls at risk of further victimization and ostracism"¹⁰

Onder de daders van deze 'harmful practices' behoren volgens het rapport 'I Had to Run Away van Human Rights Watch ook de eigen familieleden:

"Some are murdered by family members or in-laws. "Honour killings" are a frequent occurrence in Afghanistan, and many women and girls interviewed for this report told Human Rights Watch they had been threatened with, or believed they were at risk of being killed by members of their families or in-laws."¹¹

Uit de verklaringen van tweede verzoekster blijkt duidelijk dat ze is het slachtoffer is geweest van gedwongen huwelijk, een "harmful traditional practice":

[...] (Administratief dossier, gehoorverslag tweede verzoekster, pagina 16)

Verzoekers wensen dan ook te benadrukken dat op basis van alle elementen, m.n. het specifieke genderprofiel van tweede verzoekster en haar psychologische toestand, haar specifieke kwetsbaarheid voldoende is aangetoond.

De motieven ter zake kunnen de beslissing niet dragen en zijn niet afdoende. Het is duidelijk dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest. Zo verwerende partij geen geloof hecht aan verzoekers verklaringen dan dient ze dit dan ook beter vermelden in de beslissing. Daarbij moet ze het risicoprofiel van verzoeker onderwerpen aan een grondig onderzoek. Het onderzoek is volgens verzoeker gebrekkig. De redenen die de verwerende partij opwerpt overtuigen niet.

Vooreerst stelt de verwerende partij dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de omstandigheden waarin zij elkaar voor het eerst zouden ontmoeten geenszins overtuigen. Verzoekers hebben niet meer of minder gedaan dan hun problemen uit te leggen. De tegenstellingen die de verwerende partij meent te zien zijn aanvullingen die in se geen noemenswaardige tegenstrijdig kan worden genoemd. Ten onrechte is dat de verwerende partij zeer strikt met betrekking tot beoordeling van verzoekers verklaringen. Het is daarbij onredelijk om van een Afghaanse vrouw te verwachten dat deze een meer specifieke omschrijving zou kunnen geven van de plaats waar verzoekers elkaar spraken. De verwachtingen van de verwerende partij zijn geenszins reëel.

Voorts vertrekt de verwerende partij van vooronderstellingen die in de ogen van verzoekers geen tegenstrijdigheid kan betekenen: het feit dat er gepeild wordt naar de risico's verbonden het gesprek tussen verzoekers gaf tweede verzoekster aan dat zij het in het geniep probeerden te doen. Ten onrechte wordt dit onderdeel haar kwalijk worden genomen, daar tweede verzoeksters ook verklaarde dat ze enkel hallo zei en dat ze een afspraak maakten voor de volgende dag. (Administratief dossier, gehoorverslag tweede verzoekster, pagina 22).

De verwerende partij stelt dat het mag verbazen dat eerste verzoeker, ondanks de diepe genegenheid die zij voor elkaar koesterden op erg korte tijd voor elkaar ontwikkelden, na de trouwceremonie geen enkele poging ondernam om de familie van mevrouw N.[...] te contacteren om haar hand te vragen. Zij verliest echter uit het oog dat eerste verzoeker verklaarde dat hij niet de moed had om zijn voornemen aan zijn oom mee te delen:

[...]' (Administratief dossier, gehoorverslag eerste verzoeker, pag. 19)

In de Afghaanse context is dit niet zonder belang.

Het feit dat tweede verzoekster besluit als alleenstaande vrouw te reizen naar Kaboel, kan er haar niet kwalijk worden genomen, daar er in Afghanistan vaak vrouw en weglopen van huis. Verzoekers wijzen naar het hoger vermelde rapport 'I Had to Run Away' van Human Rights Watch.

De verwerende partij voert aan dat van eerste verzoeker mag worden verwacht dat hij zichzelf op een gegeven ogenblik bijkomend inlichtte over de personen die hij vreest, met name de broers van tweede verzoeksters, en de problemen die tweede verzoeksters met deze mensen ondervond. Ten onrechte

werd er onvoldoende rekening gehouden met de verschoningsgrond die eerste verzoeker opwierp tijdens het gehoor, met name dat eerste verzoeker zijn echtgenote probeert af te leiden van de problemen en dat hij tracht tweede verzoekster kalm te houden zodat ze niet aan haar familie zou denken. (Administratief dossier, gehoorverslag eerste verzoeker, pagina 8)

Met betrekking tot het landdispuut lijkt de verwerende partij voorbij te gaan aan het feit dat de redenen van het grondconflict al heel wat jaren in het verleden liggen (verzoekers toen vermoedelijk kinderen). Dergelijke tijdspanne en de problemen die verzoekers gauw hebben ondervonden heeft nu eenmaal bepaalde gevolgen voor verzoekers. De verwerende partij stelt ter zake volledig onrealistische verwachtingen. Het feit dat tweede verzoekster verklaart niet te weten wanneer het landconflict precies begon, doet niets aan de geloofwaardigheid van verzoekers. Het enkele feit dat de vader van tweede verzoekster rechtstreeks betrokken was bij het grondconflict, impliceert dit nog niet dat tweede verzoekster eveneens tot op heden in détail daarvan op de hoogte zou moeten zijn.

3) Omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat zij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep.¹²

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden.¹³

4) De bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen

In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen."

En

"Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 49/3 van Vreemdelingenwet bepaalt dat asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus in se beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Conform artikel 48/4 van Vreemdelingenwet wordt 'de subsidiaire beschermingsstatus (...) toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaalt het volgend:

'§2. Ernstige schade bestaat uit

a) Doodstraf of executie; of,

b) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) Ernstige bedreiging van het leven of de personen van en burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationale of binnenlands gewapend conflict. '

Het staat vast dat verzoekers een kwetsbaar profiel hebben.

Verzoekers wensen te wijzen op de bijzonder moeilijke omstandigheden in de regio van verzoekers, waarvoor de verwerende partij aan asielzoekers toch subsidiaire bescherming toekent conform art. 48/4§2 c.

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meeste actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd recent nog door de rechtspraak van Uw Raad bevestigd. De verwerende partij heeft immers de plicht om, aangaande de volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekers in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikken. De verwerende partij stelt zeer summier dat verzoeker een meerderjarige man is die meer dan tien jaar in Kabul woonde en daar tevens tot twaalfde graad naar school is gegaan, en dat hij tevens over een netwerk beschikt. Vooreerst dient te worden gesteld dat tweede verzoekster maar tot de 8ste graad naar school is gegaan en na het overlijden van haar vader

werd het verboden om nog onderwijs te volgen. Eerste verzoeker is afgestudeerd en heeft de 12de graad afgerond, maar uit zijn verklaringen op pagina 13 van het gehoorverslag blijkt dat hij na zijn studie werkloos was. Eerste verzoeker verklaart immers dat hij thuis was en voor het kleinkind van zijn oom zorgde. (Administratief dossier, gehoorverslag eerste verzoeker, pagina 9-16) Eerste verzoeker heeft aldus geen enkele ervaring inzake tewerkstelling. Hoe hij en zijn vrouw in de stad Kabul zouden moeten overleven is voor verzoekers een raadsel.

Het netwerk van verzoeker en of hij steun zou krijgen van zijn netwerk, is onvoldoende onderzocht. Met het profiel van verzoeker is eveneens ten onrechte geen rekening gehouden. Op pagina 10 van het gehoorverslag verklaart eerste verzoeker dat hij geen vrienden heeft, maar dat hij contact onderhoudt met een klasgenoot genaamd A.[...]. Noch over deze persoon, noch over verzoekers oom in Kabul is verzoeker bevraagd geweest of zij hem en zijn echtgenote zouden kunnen opvangen. Verzoekers zijn formeel: niemand kan hen ondersteunen.

Uit verklaringen van verzoeker blijkt daarenboven dat zijn oom een gewone werker was, waarmee eerste verzoeker wenst aan te geven dat zijn inkomen weinig voorstelde. 'Hij droeg de dingen die mensen kochten, bracht die van plaats naar een andere plaats', verklaarde eerste verzoeker. (Gehoorverslag pagina 9) Op de vraag of de zonen van verzoekers oom studeerden, antwoordt eerste verzoeker ontkennend, waarmee nogmaals blijkt dat de oom amper voor zijn eigen gezin kan zorgen.

Verwerende partij vergeet ook rekening te houden met het feit dat er ten aanzien van verzoekers sprake zal zijn van klemmende redenen van humanitaire aard.

Het is duidelijk dat de verwerende partij de redelijkheidstoets, zoals dat wordt voorgeschreven door UNHCR, niet correct heeft toegepast. UNHCR geeft nochtans indicaties voor de concrete invulling van het begrip 'redelijkheid'. Het gaat met name over een aantal aspecten m.b.t. de feitelijke leefbaarheid, waaronder praktische beschikbaarheid van fundamentele rechten, behoorlijke socio-economische levensomstandigheden, voorzienbaarheid en duurzaamheid van het alternatief.

"2. Reasonableness Analysis

Whether an IFA/IRA is "reasonable" must be determined on a case-by-case basis, taking into account the personal circumstances of the applicant, including the impact of any past persecution on the applicant. Other factors that must be taken into account include the safety and security situation in the proposed area of relocation; respect for human rights in that area, and the possibilities for economic survival. UNHCR considers that an IFA/IRA is not available in areas affected by active conflict. For other areas of Afghanistan, an IFA/IRA would only be available if the claimant is able to live there in safety and security, free from danger and risk of injury. These conditions must be durable, not illusory or unpredictable.⁴⁶⁵ Information presented in Section II.B of these Guidelines and reliable, up-to-date information about the security situation in the proposed area of relocation would be important elements in assessing the reasonableness of the proposed IFA/IRA. In light of the available information presented in Section II.C of these Guidelines relating to serious and widespread human rights abuses committed by AGEs in Afghanistan, and the inability of the State to protect individuals from human rights abuses committed by AGEs in areas under the effective control of such AGEs, UNHCR considers that areas of Afghanistan that are under the effective control of the Taliban or other AGEs do not present a reasonable IFA/IRA, with the possible exception of claimants with previously-established links with the AGE leadership in the proposed area of relocation."

De redelijkheidsanalyse wordt uiteengezet Guidelines on International Protection: "Internai Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of refugees, waarbij naast het element van veiligheid en eerbieding van mensenrechten, eveneens de nadruk wordt gelegd op de persoonlijke en socio- economische omstandigheden, maar tevens op vroegere vervolging:

"Personal circumstances

25. The personal circumstances of an individual should always be given due weight in assessing whether it would be unduly harsh and there fore unreasonable for the person to relocate in the proposed area. Of relevance in making this assessment are factors such as age, sex, health, disability, family situation and relationships, social or other vulnerabilities, ethnic, cultural or religious considerations, political and social links and compatibility, language abilities, educational, professional and work background and opportunities, and any past persecution and its psychological effects. In particular, lack of ethnic or other cultural ties may result in isolation of the individual and even discrimination in communities where close ties of this kind are a dominant feature of daily life. Factors which may not on their own preclude relocation may do so when their cumulative effect is taken into account Depending on individual circumstances, those factors capable of ensuring the material and psychological well-being of the person, such as the presence of family members or other close social links in the proposed area, may be more important than others.

Past persecution

26. *Psychological trauma arising out of past persecution may be relevant in determining whether it is reasonable to expect the claimant to relocate in the proposed area. The provision of psychological assessments attesting to the likelihood of further psychological trauma upon return would militate against finding that relocation to the area is a reasonable alternative. In some jurisdictions, the very fact that the individual suffered persecution in the past is sufficient in itself to obviate any need to address the internal relocation issue.*

Safety and security

27. *The claimant must be able to find safety and security and be free from danger and risk of injury. This must be durable, not illusory or unpredictable. In most cases, countries in the grip of armed conflict would not be safe for relocation, especially in light of shifting armed fronts which could suddenly bring insecurity to an area hitherto considered safe. In situations where the proposed internal flight or relocation alternative is under the control of an armed group and/or State-like entity, careful examination must be made of the durability of the situation there and the ability of the controlling entity to provide protection and stability. Respect for human rights* 28.

Where respect for basic human rights standards, including in particular non-derogable rights, is clearly problematic, the proposed area cannot be considered a reasonable alternative. This does not mean that the deprivation of any civil, political or socio-economic human right in the proposed area will disqualify it from being an internal flight or relocation alternative. Rather, it requires, from a practical perspective, an assessment of whether the rights that will not be respected or protected are fundamental to the individual, such that the deprivation of those rights would be sufficiently harmful to render the area an unreasonable alternative" (UNHCR, Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, pag. 6.)

Het is duidelijk dat interne bescherming of een binnenlands vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5 § 2 en 3 voor verzoekers niet voor handen is in Afghanistan. Het profiel van verzoekers en het feit dat hij niet heeft gewerkt in Afghanistan, kan reeds op zich voldoende zijn om verzoekers het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen.

Voorts wensen verzoeker te verwijzen naar de nieuwe UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016:

"The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict.⁵⁰ Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015 saw an intensification of the conflict, particularly in the second half of the year, together with a marked deterioration of the security situation across the country compared to 2014.⁵¹ The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015.⁵² An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS⁵³ and the re-emergence of Al Qaeda,⁵⁴ has further destabilized the security situation.⁵⁵ Following the announcement of the death of the Taliban leader Mullah Omar in July 2015, opponents to the new leader Mullah Akhtar Mansur reportedly broke away into splinter groups, further increasing the number of armed actors engaged in the conflict.⁵⁶ The conflict is increasingly affecting all parts of the country.⁵⁷ Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change.⁵⁸

Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014,

AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks,⁵⁹ including complex and suicide attacks as well as targeted and deliberate killings, ⁶⁰ and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons.⁶¹ There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign of intimidation aimed at controlling communities in rural areas.⁶² AGEs continue to carry out high profile attacks in Kabul and other cities,⁶³ and to expand their reach in rural or less populated areas.⁶⁴ Concerns have been expressed about the ANSFs' capability and effectiveness in ensuring security and stability across Afghanistan.⁶⁵

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) has expressed concerns about the continuing human rights abuses carried out by pro-government armed group and the extent to which such groups are able to act with impunity. Civilian casualties by pro-government armed groups reportedly increased by 42 per cent compared to 2014. ⁶⁶ Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs.⁶⁷"¹⁴

Ook in het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul', geüpdatet op 03.08.2017 blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

"Security incidents in Afghanistan increased this quarter when compared to the same period last year, with several deadly high-profile and insider attacks carried out by insurgents and extremists [Major security incidents have been occurring in the previously more stable areas of northern Afghanistan and Kabul [...]]. " (SIGAR, 30 July 2017, p. 82)

"Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured), marking a decrease of less than one per cent in overall civilian casualties.

Civilian deaths increased by two per cent while the number of civilians injured decreased by one per cent. Between 1 January 2009 and 30 June 2017, armed conflict in Afghanistan has claimed the lives of 26,512 civilians and injured 48,931 others.

Key trends observed in the first six months of 2017 include an overall decrease in civilian casualties from ground engagements and increases in civilian casualties from improvised explosive device (IED) tactics. Nineteen per cent of all civilian casualties occurred in Kabul city from suicide and complex attacks.

In the first six months of 2017, the majority of civilian casualties resulted from the indiscriminate and unlawful use of IED tactics by Anti-Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure-plate devices. IED tactics caused 2,079 civilian casualties (596 deaths and 1,483 injured), accounting for 40 per cent of all civilian casualties in the first six months of 2017. The majority of civilian casualties from these devices occurred in the context of suicide and complex attacks, followed by pressure-plate IED detonations. [...]

In the first half of 2017, more civilian deaths and injury from suicide and complex attacks were documented by UNAMA than [in] any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009. Of extreme concern, suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15 per cent increase compared to the first six months of 2016. While the suicide attack in central Kabul on 31 May which caused at least 92 civilian deaths and injured 491 others — the deadliest incident documented by UNAMA since 2001 - contributed to the high casualty figures recorded in the first half of 2017, other large-scale attacks generating hundreds of civilian casualties have been recorded in previous years.

After combined IED tactics, ground engagements were the second leading cause of civilian casualties. Following record levels of civilian casualties from ground engagements in 2016, civilian death and injury from ground fighting between Anti-Government Elements and Pro-Government Forces decreased during the first six months of 2017 compared to the same period last year. UNAMA documented 1,809 civilian casualties (434 deaths and 1,375 injured), a 10 per cent decrease from last year. The decrease in civilian casualties from ground engagements resulted from a reduction in the number of civilians killed and injured from the use of indirect/explosive weapons — mainly mortars — by Pro Government Forces.

UNAMA welcomes the efforts of the Afghan national security forces to reduce civilian casualties in the context of ground engagements with Anti-Government Elements. The mission observes, however, that ongoing civilian displacement and increased territorial control by Anti-Government Elements potentially contributed to the reduction in civilian casualties from ground engagements: less volatile frontlines may have enabled civilians to leave areas in advance anticipation of active combat, particularly in the southern region. To a lesser extent, reductions in the north-eastern region also led to the decrease due to the absence of a comparable Anti-Government Element offensive on Kunduz city as occurred in April 2016. [...]

Kabul province continued to record the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city. [...]

After Kabul, the highest numbers of civilian casualties occurred in Helmand, Kandahar, Nangarhar, Uruzgan, Faryab, Herat, Laghman, Kunduz and Farah provinces. In the first six months of 2017, civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements." (UNAMA, *Tulv 2017*, pp. 3-5)

"Between 1 January and 30 June, Anti-Government Elements caused 3,489 civilian casualties (1,141 deaths and 2,348 injured), a 12 per cent increase compared to the same period in 2016. This increase resulted from a rise in civilian casualties caused by Anti-Government Elements during suicide and complex attacks in combination with an increase in incidental civilian deaths and injuries from bullets fired by Anti-Government Elements during ground engagements, particularly during ground attacks against police check posts. Of the 3,489 civilian casualties attributed to Anti-Government Elements, UNAMA attributed 2,262 civilian casualties (830 deaths and 1,432 injured) — or 43 per cent of total civilian casualties — to Taliban. Of these incidents, the group publically claimed responsibility for 94 attacks that resulted in 551 civilian casualties (186 deaths and 365 injured). UNAMA attributed 257 civilian casualties (104 deaths and 153 injured) — or five per cent — of total civilian casualties to Daesh/ISKP, of which the group claimed responsibility for nine attacks that caused 208 civilian casualties (74 deaths and 134 injured). UNAMA attributed the remaining 970 civilian casualties (207 deaths and 763 injured) to unidentified Anti-Government Elements. " (UNAMA, July 2017)

"UNAMA attributed 945 civilian casualties (327 deaths and 618 injured) to Pro-Government Forces during the first half of 2017, a 21 per cent decrease compared to the same period last year. A sharp reduction in civilian casualties from the use of indirect weapons - such as mortars - contributed to the lower numbers of civilian death and injury attributed to Pro-Government Forces.

While most civilian casualties caused by Pro-Government Forces continued to occur indirectly during ground fighting with Anti-Government Elements, weapons released or fired during aerial operations caused increasing numbers of civilian casualties. UNAMA documented 232 civilian casualties (95 deaths and 137 injured) from aerial operations, a 43 per cent increase in civilian casualties compared to the first six months of 2016, including a 67 per cent increase in civilian deaths. Aerial operations conducted by the Afghan Air Force accounted for 114 civilian casualties (29 deaths and 85 injured) while international military force airstrikes caused 85 civilian casualties (54 deaths and 31 injured). UNAMA attributed 33 civilian casualties (12 deaths and 21 injured) from air strikes carried out by Pro-Government Forces, where UNAMA could not confirm the responsible party. " (UNAMA, July 2017, pp. 6-7) "During the first six months of 2017, armed conflict killed and injured an increasing number of civilian adult women, reversing the decline in women casualties documented by UNAMA in 2016. UNAMA documented 636 women casualties (174 deaths and 462 injured), a 23 per cent increase compared to the same period in 2016. Women comprised 12 per cent of conflict-related civilian casualties. " (UNAMA, July 2017, p. 11)

"Child casualties remained at high levels during the first six months of 2017, with a notable increase in child deaths. UNAMA documented 1,577 child casualties (436 deaths and 1,141 injured) during the first six months of 2017, a one percent increase in child casualties compared to the first half of 2016 — a nine percent increase in child deaths and a four per cent increase in injured children. Children accounted for 30 per cent of all civilian casualties." (UNAMA, July 2017, p. 13)

"On 28 April, the Taliban announced the launch of their annual spring offensive, "Operation Mansouri". Their statement in 2017 described a two-track approach involving military and political objectives, including advice to minimize civilian casualties and to focus on targeting foreign forces in Afghanistan and their Afghan partners. However, there has not been any significant improvement in civilian casualty statistics. On the day of the announcement, the Taliban captured the strategically important Zaybak district in Badakhshan Province, which borders Pakistan. It was retaken several weeks later by Afghan security forces. During the reporting period, the Taliban also temporarily captured Sangin district in Helmand Province, Qal'ah-i Zal district in Kunduz Province and Khwaja Baha 'al-Din district in Takhar Province. " (UN General Assembly, 15 June 2017, p. 4)¹⁵

Het geweld op dit moment neemt grote proporties aan zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

Bovendien zullen verzoekers, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan hun lot worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en worden zij de facto een IDP.

Het gegeven dat verzoekers zich in een vreemde gemeenschap, België, hebben gevestigd wilt geenszins zeggen dat zij zich kunnen vestigen in de onveilige stad Kabul.

Door hervestiging in de steden komt de leefbaarheid van Afghaanse steden steeds meer onder druk te staan en ontstaan er humanitaire noden.

Urbanization is an important phenomenon in Afghanistan, as in the rest of the world.

Kabul has grown by 70% since 2002, reaching an annual growth rate as high as 15% in 2002, of which 12% was due to migration. Many returnees are living in precarious conditions in cities, either in illegal settlements on land that they do not own or in shared accommodation. During 2008, although there was a steady stream of return from Pakistan, many returnees were unable to return to their place of origin and spontaneous settlements have arisen in Nangarhar province housing approximately 4,700 families.

The displaced populations in urban settings are living alongside the urban poor and host residents in each of the major Afghan cities. Their arrival and stay, whether in the form of protracted or recent and temporary displacement patterns, has increased pressure on local infrastructure and city services, further exacerbating the vulnerabilities of residents and of the mass of urban poor. This is particularly the case with regards to access to shelter and land, water and sanitation, food and livelihood opportunities. The conceptual and assistance frameworks need to be re-evaluated and adapted to the urban context to meet the basic living requirements and protection needs of the urban displaced in Afghanistan. As highlighted in the latest issue of the Forced Migration Review, "urban displacement has emerged as a new dimension to the challenges we face in meeting the humanitarian needs of IDPs and refugees.

De steeds groter wordende toestroom van ontheemden, terugkeerders en andere migranten in de steden, voert de druk op het land op en zorgt voor conflicten over land. Deze druk wordt vastgesteld door verschillende bronnen. Bijvoorbeeld voor wat betreft Kaboel:

« Depuis la chute du régime des talibans, fin 2001, la capitale de l'Afghanistan a vu sa population croître de manière spectaculaire, passant de moins d'un million à quatre voire cinq millions d'habitants en une dizaine d'années. Cette croissance s'explique par le retour volontaire ou forcé de réfugiés en provenance du Pakistan et d'Iran, ainsi que par l'insécurité qui continue à régner dans les campagnes afghanes. Le Haut Commissariat des Nations unies pour les réfugiés (HCR) estime qu'environ 70% des habitations à Kaboul sont précaires et n'apparaissent donc pas dans le plan directeur de la municipalité. Le HCR considère en outre qu'entre 60% et 80% des habitants qui vivent dans ces logements informels

sont des rapatriés (returnees). Bien que de nombreux Afghans vivent dans un état de grande pauvreté, beaucoup d'argent circule en Afghanistan, en raison notamment de la présence de nombreuses organisations d'aide humanitaire et d'aide au développement, du stationnement des forces armées de la coalition internationale, et, last but not least, du trafic de drogue. A Kaboul comme dans le reste du pays, les conditions matérielles se sont profondément transformées.

L'énorme augmentation des capitaux en circulation, l'explosion démographique alors que la capacité d'absorption est limitée, et le manque de possibilité d'investir dans l'économie afghane ont entraîné une hausse vertigineuse des prix du foncier.

Ces capitaux sont pour une large part gérés par les organisations internationales et non gouvernementales. Les effets de la présence de ces dernières sur les prix de l'immobilier sont énormes ; en effet, elles font monter les prix par leur forte demande en matière de bureaux et de logements. A Qala-e Fatullah, un quartier du centre de Kaboul où sont installées de nombreuses organisations étrangères, le prix du jerib variait entre 60 et 80 dollars sous le régime des talibans. Il a atteint 1,2 million de dollars en février 2012, ce qui représente une augmentation de 1900%. A Wazir Akbar Khan, un autre secteur de la ville qui abrite beaucoup de bureaux, le prix du jerib a atteint au début de 2011 le niveau record de 1,8 million de dollars, pour retomber au début de 2012 à 1,2 million, en raison d'une baisse de la demande des organisations et entreprises américaines. Dans ces deux quartiers, mais aussi ailleurs en ville et province de Kaboul, on a assisté pendant plusieurs années (2009-2011) à la recherche d'investissements lucratifs dans le secteur de la construction en forte expansion : transformation de bâtiments anciens en logements pour les étrangers, qu'il s'agisse des membres d'organisations internationales ou non gouvernementales, et pour les Afghans fortunés ; construction d'immeubles d'habitation planification de nouveaux quartiers.

L'augmentation continue de la population urbaine en raison de l'insécurité qui persiste dans les campagnes afghanes et du retour des réfugiés des pays voisins, ainsi que la rareté dans le centre de Kaboul des logements abordables a entraîné une expansion spectaculaire de la ville. Cette tendance a mené, en conséquence, à de nombreux conflits pour le contrôle des aires périurbaines. « ¹⁷

En

In regards to refugee returnees, the pace of return will largely depend on the security situation and progress in reintegration and development programmes in Afghanistan, as well as the socio-economic and protection situation in the two neighboring asylum countries. Following the International Conference on the SSAR in May 2012, the MoRR and UNHCR continue to seek durable solutions to improve conditions of return for the millions of refugee returnees. The situation of IDPs is particularly acute in urban areas where a large number of vulnerable individuals live in destitute conditions and under threat of forced eviction. In addition, cases of land grabbing are recurring in Afghanistan as well as numerous cases of land disputes, which undermine the rule of law and the enjoyment of human rights.

En

De structuur van de Afghaanse economie en het werkaanbod in de steden zorgen ervoor dat terugkeerders uit het buitenland het bijzonder moeilijk zullen hebben om te overleven in één of andere stad van het land. De demografische groei, een grote landbouwsector, een rentenierseconomie en een maffiaeconomie zijn de belangrijkste kenmerken van het Afghaanse economische landschap:

"The situation of Afghanistan is today undermined by the convergence of demography, social, economic, and of course, political challenges. With the progressive and on-going withdrawal of international military and development actors and the subsequent transition to a full Afghan political control, the international community has reached a new stage of its attempt to address the country's challenges in a sustainable manner. Since the focus of the last decade has been on security, most key stakeholders in Afghanistan have not paid enough attention to a socio-economic time bomb that may ruin all the long-term efforts undertaken by local and international actors. With one of the youngest populations in the world, where children under 15 represent 49% of the population, the absence of a structured labour market and sustainable employment perspectives adds to the deep economic and social uncertainties facing the country. "69

Landbouw is nog steeds veruit de belangrijkste economische sector in Afghanistan.

"More than 77% of Afghans live in rural areas, where agriculture continues to be the main economic activity. At the national level, as almost 60% of the workforce is employed in the agricultural sector and as about 80% of the Afghan households mostly or partly depend on agriculture related income. Agriculture, agri-business, and livestock sectors, therefore, play a major role in driving both the labour and economic markets. "70

De werkgelegenheid is erg laag in Afghanistan. Een groot deel van het werkaanbod bestaat uit jobs die een leven boven de armoedegrens niet kunnen garanderen.

"[...] unemployment and underemployment are clearly one of the most intractable problems facing the country and the lack of productive and decent job opportunities is a major cause of persistent poverty. A seemingly modest unemployment rate of 7.9% and a relatively high labour force participation rate of 67%

mask the harsh reality that the poor cannot afford to be unemployed. More than 48% of employed individuals in urban areas and 53% in rural areas work less than 35 hours per week on average, and could be considered "under-employed". More important, over 90% of the jobs can be classified as vulnerable employment as they do not offer secure stable employment and sufficient income. These jobs include own account workers, unpaid family workers and day labourers."71

"Moreover, if unemployment is an important characteristic of the labour market in Afghanistan, it is also important to stress that underemployment and working poverty are greater challenges because: i) 60% of the employed workforce are in agriculture working in low productivity and subsistence-type production; ii) the urban labour market is characterized by skills mismatch and problems of job quality in both the informal and the small formal sectors; and iii) most jobs that have been generated by the international development assistance tend to be casual or temporary and are clearly not sustainable without continuing aid inflows.

Last, it is worth keeping in mind that the exact definitions of "unemployed" and "underemployed" in the context of Afghanistan are still unclear, and have become highly politicized, given the lack of data. Such significant differences do not only come from methodological or research limitations but may also be due to terminological differences."72

De mogelijkheden om zich inkomen te vergaren zijn dus uiterst beperkt. Er wordt dan ook vastgesteld dat de toegang tot werkgelegenheid moeilijk is voor terugkeerders:

"Underemployment is more acute than unemployment in Afghanistan. Although the literature shows only 7.1 per cent unemployment, this figure is tempered by the fact that people simply cannot afford to remain unemployed and are therefore underemployed for the most part (48.2 per cent). On the whole, 70 per cent of households rely upon a second or third source of income. The returnees/IDPs, upon returning to or arriving in a community, struggled to find a means of livelihood that could provide them with a year-round cash flow. Consequently many of them started moving out to different places (and from one place to another, even returning to their countries of exile) to supplement their family income. With the boom in the construction industry, most people found daily wage-based labour in major urban centres such as Kabul, Jalalabad, Mazar-e-Sharif and Herat. It became a common phenomenon for income earners in a single family to take on multiple occupations to address the chronic underemployment situation."73

Het probleem is evenwel niet enkel gelinkt aan het beperkte werkaanbod. Binnen de Afghaanse context is ook een sociaal netwerk erg belangrijk bij het vinden van werk. Jongeren die opgeleid zijn in Europa bevinden zich meestal in een nadeligere situatie bij het vinden van werk in tegenstelling tot het vooroordeel dat hun opleiding in Europa een voordeel zou zijn bij het zoeken naar werk, zijn deze jongeren dikwijls onvoldoende aangepast aan de huidige vereisten van de Afghaanse economie en samenleving. Deze moeilijkheden werden grondig bestudeerd in een studie over Afghaanse jongeren die teruggekeerd waren vanuit het VK:

"It was also clear that young people seeking employment struggle enormously.

Professionals and young people agreed that finding opportunities to work is extremely problematic without family connections, and one noted that "this generation has had more opportunities for education, but fewer opportunities after education [...]" 81

De meerderheid van terugkeerders ondervindt diverse problemen om een nieuw leven in Afghanistan op te bouwen. Diezelfde studie stelt dan ook vast dat die teruggekeerde jongeren moeten worstelen om niet in absolute armoede terecht te komen:

"Young people also struggle with the levels of poverty they often face on return.

Afghanistan's living standards are amongst the lowest in the world (CIA 2012), with only 48 percent of the population able to access safe drinking water, and only 37 percent using improved sanitation facilities. In Kabul, 80 percent of the population lives in unplanned settlements with limited access to basic services and poor sanitation (AilRIN2011). According to the Norwegian Refugee Council (NRC) food security is also a concern for urban returnees, who often settle in areas of Kabul where health hazards, including "open sewage and the accumulation of solid waste" are endemic (NR C/Altai 2010). This year, harsh winter conditions and insecure and insufficient shelter options lead to the deaths, in January and February, of children living in some of Kabul's 45 informal settlements (UN General Assembly 2012).

Ail of the professionals interviewed agreed that poverty was one of the main challenges for returnees. One summarized that: It's extremely difficult to go back to Afghanistan after spending some years in an EU country —you face severe living conditions, lack of freedom of movement— poverty really. It is a major challenge, especially if you are from a rural area, and by rural I mean it takes at least 12 hours to reach the nearest place with a market (API2).(...)

Life in Kabul is also a challenge, particularly for young people whose families do not have a home there. Some shelters exist, but many returnees failed to meet their strict criteria. Returnees struggle to find places to stay if informal networks fail, "because security means everything is closed off, nothing has its

name on it, so if you don 'know where you are going you are lost" (AP3). Poverty and homelessness leading to drug addiction was also noted to be a danger in Kabul, with two professionals telling of disused buildings occupied by heroin addicts. One staff member of an international NGO told that "it's prohibitively expensive to rent in Kabul because NGO staff renting has driven up the rental market" (AP3), and another confirmed that "if you want to live in Kabul, even for a simple one bedroom place with no luxury they will pay maybe \$300 per month. So your money will run out very soon. Clothes and food are also expensive these days"(AP5)."¹⁹

Geconcludeerd kan worden dat verwerende partij onder meer niet zorgvuldig heeft gehandeld. De motivering in de bestreden beslissing is voorts niet gesteund op pertinente of toelaatbare motieven en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Rekening houdende met bovenstaande redenen is het duidelijk onterecht dat de verwerende partij geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoekers.

Het tweede middel is gegrond."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partijen al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase

betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partijen verklaren dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees om te worden gedood door hun respectievelijke families omwille van hun relatie. Volgens hun verklaringen zouden zij elkaar zo'n zeven maanden voor hun vertrek hebben ontmoet op het trouwfeest van een lid van hun stam in Kaboel. Nadat zij elkaar de volgende dag terugzagen en afspraken met elkaar te trouwen, zou verzoekster teruggekeerd zijn naar haar geboortedorp Bergalish in het district Shirwar van de provincie Bamyān. Een week voor het vertrek van de verzoekende partijen zou verzoekster door haar halfbroers zijn uitgehuwelijkt aan een oude, drugsverslaafde man. Zij zou tegen dit huwelijk hebben geprotesteerd bij haar moeder en haar hebben gezegd dat zij gevoelens had voor S., de zoon van I., zijnde verzoeker *in casu*. Verzoeksters moeder zou haar hebben gezegd dat het onmogelijk was om met S. te trouwen, omwille van de vijandschap die tussen diens vader en verzoeksters vader zou hebben bestaan naar aanleiding van een grondconflict. Een van de halfbroers van verzoekster zou het gesprek met haar moeder hebben gehoord en verzoekster in elkaar hebben geslagen omdat zij zich niet naar zijn wil wou schikken. Een of twee dagen later zou verzoekster er met de hulp van de vader van een klasgenote in geslaagd zijn naar Kaboel te reizen en daar verzoeker op te bellen. Toen verzoeker haar kwam

opzoeken zou zij hem haar situatie hebben uitgelegd en erop aangedrongen hebben om haar hand te vragen bij haar familie, zo niet zou zij zelfmoord plegen. Toen verzoeker die nacht zijn oom langs vaderskant op de hoogte bracht van zijn gevoelens voor verzoekster, zou deze oom bijzonder kwaad geworden zijn en verzoeker erop gewezen hebben dat zij door de familie van verzoekster hun herkomstregio dienden te verlaten. De volgende dag zou verzoeker aan verzoekster hebben uitgelegd dat hij door de vijandigheid van zijn oom niet naar haar familie kon gaan om haar hand te vragen. Met de hulp van een klasgenoot van verzoeker zouden de verzoekende partijen er vervolgens in geslaagd zijn een smokkelaar te vinden en Afghanistan te verlaten.

Ter staving van hun verzoek om internationale bescherming leggen de verzoekende partijen elk hun *taskara* voor en legt verzoeker twee schooldocumenten voor. Deze documenten tonen de door de verzoekende partijen aangevoerde problemen met hun (schoon)familie niet aan. Derhalve volstaan de neergelegde stukken op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers' relaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partijen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun asielaanvraag geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat op basis van hun verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van problemen met hun respectievelijke families kan vastgesteld worden.

Aangezien de oorzaak van de vijandigheid tussen beide families gelegen zou zijn in een landdispuut waarin zowel verzoeksters als verzoekers vader betrokken zouden zijn geweest, kan worden verwacht dat de verzoekende partijen desbetreffend overtuigende verklaringen afleggen. Dit bleek echter niet het geval, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt vastgesteld:

"(...) Zo zijn uw verklaringen met betrekking tot de landvete zeer vaag en algemeen. Gevraagd naar de reden van de verhuis van uw familie naar Puli-Khumri stelde u dat uw familie ruzie had met uw schoonfamilie over grond (CGVS, 1531342, p.11). Wanneer het Commissariaat u vervolgens vraagt om de oorzaak van de ruzie in detail te bespreken beweerde u de oorzaak niet te kennen en hier geen duidelijke informatie over te bezitten (CGVS, 1531342, p.11). Vervolgens verklaarde u dat uw echtgenote op een dag naar Kaboel kwam, dat u alles uitlegde aan uw oom langs vaderszijde en dat deze laatste het u vervolgens vertelde (CGVS, 1531342, p.11). Ook wanneer het Commissariaat u later in het gehoor vroeg om de landvete uit te leggen verklaart u niet te weten wanneer deze begon en herhaalde u dat uw echtgenote naar u kwam, u met uw oom langs vaderszijde sprak en dat uw oom vervolgens alles heel snel begon uit te leggen (CGVS, 1531342, p.15). Voorts verklaarde u, hiernaar gevraagd, te weten wat de precieze aanleiding was van het vertrek van uw familie uit Bamyān (CGVS, 1531342, p.16) noch wist u te vertellen of er ooit getracht werd dit landdispuut op te lossen (CGVS, 1531342, p.16). Het mag dan ook verbazen dat u als lid van een familie die reeds decennia lang de gevolgen draagt van dit landconflict op de hoogte bent van dit dispuut, noch hier doorleefde verklaringen over weet af te leggen. Des te meer gezien het landdispuut niet enkel aan de basis ligt van het vertrek van uw familie uit uw geboortestreek maar tevens ook de oorzaak vormt van het verbod van uw oom om te huwen met uw echtgenote (CGVS, 1531342, p.15).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot het landdispuut tussen beide families wordt bijkomend ondergraven door de vaststelling dat ook uw vrouw er niet in slaagde gedetailleerde verklaringen af te leggen over dit conflict. Gevraagd wanneer het landdispuut precies begon stelt uw partner dit niet te weten en verklaarde ze dat haar moeder gewoon vertelde dat er een probleem was tussen de families (CGVS, 1531720, p.13). Bijkomend stelde uw echtgenote dat haar moeder nooit eerder over het landdispuut sprak en verklaarde ze dit door te stellen dat dergelijke zaken niet besproken wordt met jongeren (CGVS, 1531720, p.13). Wanneer het Commissariaat uw echtgenote vervolgens vroeg om de landvete uit te leggen, meldde ze dit niet gevraagd te hebben en er nooit over gehoord te hebben (CGVS, 1531720, p.13). Aangezien de vader van uw echtgenote rechtstreeks betrokken was bij het landconflict (CGVS, 1531720, p.10) en dit landconflict tot op heden acuut is mag er redelijkerwijs van uw echtgenote verwacht worden dat ze hier in zekere mate verklaringen over weet af te leggen."

Uit de verklaringen van de verzoekende partijen blijkt dat het grondconflict aan de kern van hun problemen raakt. Verzoeker verklaarde immers dat hij met verzoekster had kunnen trouwen indien dit conflict zich nooit had voorgedaan, aangezien er geen ander probleem was dat hen daarvan had kunnen weerhouden (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Dat dit conflict zich al heel wat jaren geleden heeft

voorgedaan toen verzoekers vermoedelijk kinderen waren en zij er zelf niet rechtstreeks bij betrokken waren, kan hun vage verklaringen dienaangaand niet verschonen of verklaren, gelet op de grote impact die het conflict vandaag op hun persoonlijke situatie zou hebben. Op basis van bovenstaande concrete en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, hecht de Raad geen geloof aan de verklaringen van de verzoekende partijen met betrekking tot het landdispuut tussen hun respectievelijke families. Dientengevolge komt ook de geloofwaardigheid van hun verklaringen met betrekking tot de problemen die er het gevolg van zouden zijn op de helling te staan.

Verder dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partijen incoherente verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de omstandigheden waarin zij elkaar zouden hebben ontmoet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde in hoofde van verzoeker terecht het volgende vast:

"(...) Zo verklaarde u over deze eerste ontmoeting dat jullie elkaar zagen en een teken deden om elkaar buiten te zien (CGVS, 1531342, p.18). Daar maakten jullie enkel de afspraak om elkaar morgen opnieuw te ontmoeten omdat het volgens uw verklaringen te gevaarlijk was om op dat ogenblik met elkaar te praten (CGVS, 1531342, p.18). Uw echtgenote beweerde aanvankelijk echter dat jullie bij de eerste ontmoeting niet enkel met elkaar afspraken maar dat jullie tien minuten tot een uur met elkaar hadden gepraat, onder meer over de jullie familiebanden (CGVS, 1531720, p.18 en 21). Over de plaats waar het gesprek plaatsvond verklaarde uw vrouw verder dat het eerste gesprek binnen op het trouwfeest plaatsvond (CGVS, 1531720, p.21). Wanneer bij uw echtgenote werd gepeild naar de risico's verbonden aan jullie eerste gesprek gaf zij wel aan dat jullie het in het geniep probeerden te doen maar gaf ze op geen enkel ogenblik aan dat jullie naar buiten zouden zijn gegaan (CGVS, 15/31720, p.22). Gevraagd naar de reden waarom ze het risico nam om met een onbekende jonge man te praten, kwam uw echtgenote verder terug op haar eerder verklaring over de inhoud van jullie eerste gesprek door te stellen dat ze naar aanleiding ervan enkel hallo zei en dat jullie een afspraak maakten voor de volgende dag (CGVS, 15/31720, p.22). Het gesprek dat jullie hadden over jullie families situeerde uw echtgenote daarop, in tegenstelling tot eerder tijdens haar gehoor, tijdens jullie tweede ontmoeting (CGVS, 15/31720, p.22). Ook jullie verklaringen over de plaats waarop jullie de volgende dag afspraken zijn niet met elkaar in overeenstemming te brengen. U verklaarde, hiernaar gevraagd door het CGVS, dat jullie elkaar opnieuw ontmoetten aan de trouwzaal (CGVS, 1531342, p.19). Dit strookt niet met de verklaringen van uw echtgenote. Gevraagd waar jullie elkaar zagen de volgende ochtend stelde uw vrouw namelijk dat ze gewoon moest rondhangen buiten het huis van de bruidegom en dat u haar wel zou vinden (CGVS, 1531720, p.22). Wanneer het Commissariaat vervolgens vroeg of de huwelijksceremonie in het huis van de bruidegom plaatsvond stelde uw echtgenote van niet en verklaarde ze niet te weten waar het was (CGVS, 1531720, p.22). Met betrekking tot de plaats waar jullie gesprek tijdens jullie tweede ontmoeting plaatsvond moet overigens worden vastgesteld dat uw echtgenote hier slechts vage verklaringen kan over afleggen. Gevraagd naar de plaats waar jullie heen trokken nadat jullie elkaar hadden aangetroffen kwam ze immers niet verder dan de stelling dat het een niet publieke en niet openbare plaats betrof die leeg noch druk was (CGVS, 1531720, p.22). Aangezien u aangaf dat het een kerkhof betrof (CGVS, 1531342, p.19) kan redelijkerwijze van uw echtgenote worden verwacht dat ook zij een meer specifieke omschrijving zou kunnen geven van de plaats waar jullie elkaar spraken, zelfs al zou zij, zoals ze aangeeft, niet echt hebben rondgekeken en haar sjaal naar voor hebben gebracht om te verhinderen dat ze werd herkend (CGVS, 1531720, p.22).".

Bovenstaande vaststellingen vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden derhalve door de Raad overgenomen. De verzoekende partijen beperken zich dienaangaand tot het minimaliseren van de impact van deze vaststellingen op hun geloofwaardigheid en doen er derhalve geen afbreuk aan.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker geen informatie heeft betreffende de personen die zijn echtgenote naar het leven zouden staan, met name haar halfbroers. Hem gevraagd wat hij over de broers en zussen van zijn vrouw kon vertellen, antwoordde verzoeker dat hij niets over hen weet behalve wat zijn oom langs vaderskant over hen heeft gezegd (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Aangezien verzoeker, gevraagd wat hij vreest bij terugkeer naar Afghanistan, spontaan de broers van zijn echtgenote aanhaalt, mag redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich op een gegeven ogenblik bijkomend zou hebben ingelicht over deze personen en de problemen die zijn echtgenote met deze mensen ondervond (stuk 16, vragenlijst, vraag 3.4; stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn gehoor heeft vermeld dat hij zijn echtgenote probeerde af te leiden van haar problemen en haar niet aan haar familie wou doen denken. Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen in

het licht van het belang van deze informatie voor de beoordeling van het risico dat verzoekers beiden zouden lopen en de eventuele noodzaak om hun land van herkomst te verlaten.

Gelet op het geheel van voorgaande pertinente vaststellingen maken de verzoekende partijen hun asielrelaas niet aannemelijk. Het feit dat in de bestreden beslissingen geen tegenstrijdigheid werd weerhouden tussen de verklaringen die zij hebben afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doet hieraan geen afbreuk. Deze vaststellingen kunnen evenmin worden verklaard of verschoond door het vermeende kwetsbare profiel van de verzoekende partijen of hun terughoudend karakter. De verzoekende partijen wijzen erop dat verzoekster na de dood van haar vader niet langer naar school mocht gaan van haar halfbroers en door hen werd mishandeld en dat verzoeker op jonge leeftijd zijn ouders en zussen verloor. Deze omstandigheden kunnen, hoe ingrijpend ook, redelijkerwijze geen afbreuk doen aan de verwachting dat de verzoekende partijen coherente en volledige verklaringen afleggen over persoonlijke gebeurtenissen die de kern uitmaken van hun asielrelaas en aan de basis liggen van hun vertrek uit hun land van herkomst. Ook het gegeven dat de verzoekende partijen niet hoogopgeleid zijn is in dezen niet afdoend. De verzoekende partijen tonen bovendien niet aan dat hun laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat zijn omtrent voormelde gebeurtenissen coherente en volledige verklaringen af te leggen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming.

In hun verzoekschrift brengen verzoekers informatie bij waaruit blijkt dat grondconflicten vaak voorkomen in Afghanistan en dat meisjes er vaak het slachtoffer zijn van een gedwongen huwelijk en van de maatregelen die hun familie wil nemen wanneer ze zich aan zo'n huwelijk willen onttrekken. De Raad betwist niet dat dergelijke feiten zich in Afghanistan voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen, volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat de verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hierover in gebreke.

Behalve de ongeloofwaardig bevonden problemen met haar familie omwille van haar relatie met verzoeker, zijn er in verzoeksters dossier geen elementen die erop wijzen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om door haar familie te worden gestenigd.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partijen derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partijen niet uitwerken waarom ze op grond van deze bepaling subsidiaire bescherming dienen te krijgen.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van

het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat de verzoekende partijen zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst kunnen onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier (stuk 15, Landeninformatie, COI Focus "*Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan*" van 25 januari 2016) blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Kaboel, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 6 juni 2017 dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in Kaboel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 16 mei 2018 (EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security situation*" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partijen betogen, onder verwijzing naar de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 19 april 2016 en het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul' van 3 augustus 2017, dat het geweld in Afghanistan is toegenomen. De Raad wijst erop dat uit voormelde richtlijnen van UNHCR weliswaar blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, maar dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. In de mate dat de door de verzoekende partijen geciteerde passages geen betrekking hebben op de specifieke veiligheidssituatie in Kaboel-stad, zijn zij niet dienstig. Waar uit deze informatie blijkt dat in de provincie Kaboel, en voornamelijk de stad Kaboel, het hoogste aantal burgerslachtoffers vallen, benadrukt de Raad dat in

bovenstaande veiligheidsanalyse een geheel van factoren in rekening is genomen en dat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier en deze bijgebracht door de verwerende partij niet blijkt dat het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld in Kaboel dermate hoog is dat dit op zich een zwaarwegende grond zou vormen om aan te nemen dat burgers in Kaboel louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet lopen. De verzoekende partijen brengen geen informatie bij die op het tegendeel wijst. Daarenboven wordt niet enkel rekening gehouden met het aantal burgerslachtoffers. Om de mate van willekeurig geweld te beoordelen, worden de volgende indicatoren in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens ("improvised explosive devices" (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden geviséerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden. In dit opzicht herhaalt de Raad dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. Kaboel heeft echter een hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten. De aanslagen die er gebeuren zijn precies gericht tegen deze "high profile" doelwitten. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. De informatie die de verzoekende partijen bijbrengen in hun verzoekschrift wijst niet op het tegendeel.

De Raad meent dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partijen van hen redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in Kaboel, de hoofdstad van Afghanistan, vestigen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...)Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een meerderjarige man bent die meer dan tien jaar in Kaboel woonde en daar tevens tot de twaalfde graad naar school is gegaan (CGVS, 1531342, p.5-6). Overigens kan er op basis van uw verklaringen worden geconcludeerd dat u en er tevens beschikt over een netwerk. Zo woont en werkt uw oom langs vaderszijde in Kaboel en heeft u nog contact met vrienden uit uw schooltijd (CGVS, 1531342, p.10). Gevraagd of u zonder uw problemen in Kaboel een leven zou kunnen uitbouwen antwoordt u bevestigend en stelt u dat u werk zal proberen te vinden (CGVS, 1531342, p.21).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)"

De verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschrift op dat verzoekster maar tot de achtste graad naar school is gegaan en dat verzoeker weliswaar de twaalfde graad heeft afgerond maar na zijn studies werkloos was en geen enkele werkervaring heeft. Zij betogen tevens dat zij in Kaboel niet over een netwerk beschikken dat hen zou kunnen ondersteunen en dat uit hun verklaringen blijkt dat verzoekers oom amper voor zijn eigen gezin kan zorgen. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of hij, abstractie makend van zijn voorgehouden problemen, in Kaboel een leven zou kunnen uitbouwen. Hij antwoordde dat dit uiteraard mogelijk zou zijn en verwees daarbij naar het feit dat hij en verzoekster de taal spreken. Hij voegde daaraan toe dat hij in Kaboel werk zou proberen te vinden en dat hij alles zou doen in het belang van de toekomst van zijn kind (stuk 5, gehoorverslag, p. 21). In het licht van deze verklaringen voeren de verzoekende partijen in het verzoekschrift een verweer *post factum*. Waar de verzoekende partijen van mening zijn dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening houdt met hun jonge kind, merkt de Raad op dat geen van beiden specifieke elementen met betrekking tot hun kind ingeroepen heeft toen zij tijdens het gehoor werden gevraagd of zij in Kaboel een leven zouden kunnen uitbouwen (administratief dossier verzoeker, stuk 5, gehoorverslag verzoeker, p. 21; stuk 15 Landeninformatie,

gehoorverslag verzoekster, p. 20). Verder kan uit de landeninformatie aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door de verwerende partij niet blijken dat jonge kinderen in Kaboel een bijzonder risico lopen om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld aldaar.

Er zijn *in casu* geen concrete aanwijzingen dat de verzoekende partijen bij terugkeer naar Kaboel aan hun lot zullen worden overgelaten op de luchthaven en *de facto* intern ontheemden (IDP's) worden, noch dat zij daar in precare humanitaire of socio-economische omstandigheden zullen terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In onderhavig rechtsplegingsdossier zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van de verzoekende partijen suggereren. Er wordt niet aangetoond dat de verzoekende partijen bij terugkeer naar Afghanistan zullen worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hun onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Algemene informatie over de toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) terechtkomen kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan deze vaststelling.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Bijgevolg maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maken de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS